

Finantsministers Side. Jeg anseer det nemlig ikke for rigtigt, om Udvalget vilde tage Initiativet til Udarbejdelsen af et Regulativ i saa Henseende.

Wessely: Naar den ærede Ordfører har bemærket, at jeg ikke har udtrykt mig correct i, hvad jeg tidligere anførte om, at denne § omtalte Lønningen for Generaltolddirecteuren, saa er det forsaavidt rigtigt, at der her i Sen ikke indeholdes nogen egentlig Bestemmelse om Lønningen for denne Embedsmand. Men der staaer imidlertid dog i Sen, at den Generaltolddirecteur, som ikke eksisterer, skal have en Løn, som ikke er bestemt ved denne §. Det forekommer mig, at man der allerede har en Bestemmelse med Hensyn til Lønningen af denne Embedsmand, som ikke eksisterer, og det er det, som jeg ikke har anseet for henstigtsmæssigt, ligesom jeg heller ikke ret kan indsee Grunden til at gjøre et Forbehold i Henseende til, at en Lønning ikke skal bestemmes for et Embede, som ikke eksisterer.

S. P. Hansen: Skjøndt jeg ikke holder meget af at tale om Lønningsforhold, kan jeg dog ikke undlade at udtale, at jeg troer, at Lovudkastet har truffet saa temmeligt den rigtige Afgjørelse med Hensyn til Lønningerne for Departementscheferne. Jeg finder, at en Gage, der begynder med 2400 Rbd. og kan stige til 3400 Rbd., ingenlunde er for høi bestemt, navnlig naar man seer hen til den Vigtighed, der maa tillægges disse Poster. Jeg troer ikke, at man skal see saameget hen paa, at Gagen for disse Poster fastsættes noget rundeliggere, især naar den højeste Gage først kan opnaaes efter 15 Aars Tjeneste, som paa, at deres Antal ikke for meget forøges. Det er vistnok nogle af de vigtigste Poster i vort hele Regjeringsystem; thi man maa vel lægge Mærke til, at det forrige Collegialsystem er aldeles forandret og omdannet, og at det navnlig er disse Mænd, der — naturligviis under Ministrenes Ansvarlighed — skulle lede og styre hele den Forretningssgang, som nu finder Sted med Hensyn til det Administrative. Naar man dernæst tager Hensyn til Forholdene i Hovedstaden, hvor de skulle leve og opholde sig, saa kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at Alt, hvad man gaaer under det, Lovudkastet har bestemt,

er at aflægge disse vigtige Embedsposter for knapt, og jeg vil derfor tillade mig at foreslaae, at man bliver staaende ved Lovudkastet.

Finantsministeren: Ja, uagtet det maaskee er temmelig overflødigt at discutere om en Post, om hvilken Lovforslaget udtrykkeligt forbeholder sig ikke at discutere, saa skal jeg dog tillade mig at gjøre den næstsidste Taler opmærksom paa, at vel er der Ingen, som for Diebliffet er udnævnt til Generaltolddirecteur, men nu er der to Finantslove vedtagne, paa hvilken Generaltolddirectoratet staaer anført, og, naar der ikke er normeret nogen Lønning derfor, saa er det, fordi det dengang, da der først blev vedtagen en Lønning for denne Post, blev bemærket, at den nuværende Finantsminister kunde bestride denne Post ved Siden af sin egen.

Wessely: Jeg beder om Ordet.

Formanden: Ja, den ærede Landstingsmand har allerede to Gange tidligere havt Ordet, men, hvis den ærede Landstingsmand attraaer det, troer jeg ikke, at det ærede Thing har Noget imod, at han faaer det. (Nei!)

Wessely: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg skulle tillade mig i Anledning af, hvad den ærede Finantsminister har ytret, at Lønnen for en Generaltolddirecteur ikke er bestemt i Finantsloven. Saavidt jeg erindrer Forholdet, saa var en saadan Løn foreslaaet i Finantsforslaget for 1850—51, men blev ikke vedtagen. Om det nu var paa Grund af, at Embedet ikke eksisterede, eller af en anden Grund, forekommer mig at være mindre væsentligt, idet jeg dog maa antage, at man ikke har villet binde sig til nogen fast Gage, førend Embedet særskilt eksisterede, og, dersom denne Anskuelse er rigtig, forekommer det mig heller ikke at være henstigtsmæssigt nu at udtale sig om, hvilke Bestemmelser der bør komme til Anvendelse eller ikke komme til Anvendelse paa Lønningen af en Post, som ikke eksisterer.

Finantsministeren: Det er netop det, Lovforslagets § 2 i en Parenthese gjør, saa at altsaa den ærede Landstingsmand er ganske enig med bemeldte § 2. (Wessely: Ingenlunde!)

Schytte: Jeg maa erklære mig aldeles enig med den ærede 1ste Landstingsmand for